



Suntažnieks

SUNTAŽU PAGASTA LAIKRAKSTS

Nr. 1 (214)

Otrdiena, 2012. gada 31. janvāris

ŠAJĀ NUMURĀ:

- 18. februārī tautas nobal-sošana
- Lāsma Puriņa - OKartes stipendiāte



- Konkursa "Bebrs" uzva-rētāji
- GIFAFFI balva Dinijai Dinai Avīženai



- No Aijas Zandbergas at-vadoties

- Koru mūzikas koncerts

- Vokālo ansambļu sadzie-dāšanās



- Izstāde "Krāsainās pasa-kas"



Mūzika dzimst trīs reizes: pirmoreiz komponistā,
otrreiz - atskaņotājā, trešo reizi - klausītāju sirdīs.

Dmitrijs Kabalevskis

BŪVVALDES INFORMĀCIJA

Par decembrī 2011. gadā saņemtajiem būvniecības iesniegumiem:

16.12.2011. ~ VAS "Latvijas Valsts ceļi" pilnvarotā AS "Ceļuprojekts" - Autoceļa P4 Rīga - Ērgļi km 35,70 - 45,00 rekonstrukcija (skiču projekta stadijā) Ogres novada Suntažu pagastā.

Atbalstīt būvniecības ieceri un izsniegt plānošanas un arhitektūras uzdevumu.

2012.GADA 18.FEBRUĀRĪ TAUTAS NOBALSOŠANA PAR LIKUMPROJEKTU "GROZĪJUMI LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMĒ"



Sestdien, 2012.gada 18.februārī, notiks tautas nobalsošana par likumprojektu „Grozījumi Latvijas Republikas Satversmē”. Likumprojekts paredz mainīt Satversmes 4., 18., 21., 101. un 104. pantu, iekļaujot tajos nosacījumu par krievu valodu kā otru valsts valodu, nosakot, ka arī pašvaldībās darba valodas ir latviešu un krievu valodas un ikvienam ir tiesības saņemt informāciju latviešu un krievu valodās.

Tautas nobalsošanas zīmē būs jautājums „Vai jūs esat par likumprojekta „Grozījumi Latvijas Republikas Satversmē” pieņemšanu, kas paredz krievu valodai noteikt otras valsts valodas statusu?”. Iespējamie atbilžu varianti ir „Par” un „Pret”.

Ja vēlētājs atbalsta izmaiņas Satversmē, kas paredz noteikt krievu valodai otras valsts valodas statusu, tad viņam tautas nobalsošanas zīmē jāatzīmē atbilde „Par”. Ja vēlētājs ir pret grozījumiem Satversmē un neatbalsta valsts valodas statusa noteikšanu arī krievu valodai, tad viņam tautas nobalsošanas zīmē jāatzīmē atbilde „Pret”.

Vēlēšanu iecirkņu darba laiks tautas nobalsošanas dienā būs no pulksten 7.00 līdz 22.00.

Tiesības piedalīties tautas nobalsošanā ir balsstiesīgajiem Latvijas Republikas pilsoņiem no 18 gadu vecuma. Lai piedalītos tautas nobalsošanā, vēlētājam nepieciešama derīga Latvijas pilsoņa pase.

Vēlētājiem, kuri veselības stāvokļa dēļ nevarēs nobalsot vēlēšanu iecirknī, būs iespēja pieteikt balsošanu savā atrašanās vietā. Balsošanai atrašanās vietā varēs pieteikties no 2012.gada 8. līdz 18.februārim.

Tautas nobalsošana šajā jautājumā jārīko, jo Saeima 2011.gada 22.decembrī noraidīja vairāk nekā vienas desmitās daļas vēlētāju parakstu vākšanā atbalstīto likumprojektu „Grozījumi Latvijas Republikas Satversmē”.

REFERENDUMA DIENĀ

18. februārī, referenduma dienā, pagasta pārvalde organizē autobusu nokļūšanai uz vēlēšanu iecirkni kultūras namā. Par laikiem atpakaļ braukšanai - vienoties ar autobusa šoferi.

Upespilī - plkst. 11:00, Juglā - plkst. 12:00.

Ja ir jautājumi, zvanīt pa telefonu 65037004 vai 65037101

ATNĀKSIM UZ REFERENDUMU UN NOBALSOSIM PAR SAVU LATVIEŠU VALODU!

LĀSMA PURIŅA – OKARTES TALANTU PROGRAMMAS STIPENDIĀTE



Latvijas Mobilais telefons (LMT) kopš pavasara rīko OKartes Talantu programmu – konkursu, kas dod iespēju jauniešiem iegūt stipendijas ideju īstenošanai un talantu attīstīšanai. Programma sastāv no trim etapiem: sports, izglītība un zinātne, kultūra.

OKartes Talantu programmai izglītībā un zinātnē bija pieteikušies 27 jaunieši no visas Latvijas vecumā no 10 - 20 gadiem. Desmit mērķtiecīgākie, tai skaitā Lāsma Puriņa no Suntažu vidusskolas, tika izvirzīti finālam – intervijai ar žūrijas pārstāvjiem. Visi desmit finālisti ieguva finansiālu atbalstu, kopējā atbalsta summa bija 10 000 latu.

Lielāko stipendiju – 3900 latu – saņēma Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) studenti Oskars Kupčs un Kristiāns Melnis. Abiem jauniešiem finansiāls atbalsts ir nepieciešams, jo tie plāno izgudrot ierīci, kas būtu alternatīva vēja ģeneratoriem. Lai abiem jauniešiem veicas!

Otru lielāko stipendiju – 1200 latu apmērā – saņēma Suntažu vidusskolas 11. klases skolniece Lāsma Puriņa. Lāsmai finansiāls atbalsts ir vajadzīgs, jo zinātniskajai darbībai ir nepieciešams gaismas mikroskops ar fāžu kontrastu. Lāsma jau otro gadu pēta mazpazīstamus organismus – gauskājus (Tardigrada). Uz šo brīdi mēs esam vienīgie pētnieki Latvijā, kas šos organismus pēta. Pašreiz gatavojamies Latvijas Universitātes (LU) 70. zinātniskajai konferencei, kur es, Andris Ziemelis, un Lāsma Puriņa, kā arī Suntažu vidusskolas 10. klases skolnieks Andis Ozoliņš, kas mums palīdz ar datu apstrādāšanu, prezentēsim savu darbu ar mutisku ziņojumu. Tēmas nosaukums: „Gauskāju (Tardigrada: Eutardigrada) populācijas dinamika



Lāsma Puriņa

sūnās Leucodon sciuroides (Hedw.) Schwae-gr".

Andris Ziemelis

INFORMĀCIJAS TEHNOĻĪJU KONKURSĀ „BEBRS” TRIUMFĒ SUNTAŽU VIDUSSKOLAS SKOLĒNI!



Liāna Šīle un Rihards Barkāns



Artis Briedis

Suntažu vidusskola otro gadu piedalās starptautiskajā informācijas tehnoloģiju konkursā „Bebrs”. Viens no tā mērķiem ir audzināt kulturālu informatīvās sabiedrības pilsoni, kurš ir radošs, spēj algoritmiski un loģiski domāt. Šogad konkursā iesaistījās 17 valstis (16 ES dalībvalstis un Japāna). Konkursa popularitāte strauji aug - nākošajam konkursam pieteikušās vēl 6 valstis, t.sk. Kanāda, Krievija un Izraēla.

Konkurss norit tiešsaistē četras dienas, katrai vecuma grupai sacenšoties savā dienā. Konkursa uzdevumi ir interesanti un neparasti, tos sastāda visu dalībvalstu augstskolu pasniedzēji, gandrīz visos uzdevumos galvenais varonis ir konkursa talismans – Bebrs. Uzdevumu grūtības pakāpe ir dažāda, atšķiras arī punktu skaits, ko var iegūt par katru no tiem. Piedalīties var ikviens valsts skola, kas laicīgi iesniedz pieteikumu.

Mūsu skola piedalījās Benjamiņu (5. – 6. klase) un Senioru konkurencē (11.-12 klase) 1. un

4. novembrī. Pēc mēneša, atverot konkursa mājas lapu, mūs pārsteidza un iepriecināja rezultāti: abās vecuma grupās, kurās piedalījāmies, esam izcīnījuši galvenās godalgas. Benjamiņu konkurencē pārliecinoši ar 93,75 punktiem uzvarēja Rihards Barkāns (6. klase) un 2. vietu ar 83,75 punktiem ieguva Liāna Šīle (6. klase). Savukārt Senioru konkurencē dalītu 1./2. vietu ar 72,5 punktiem ieguva Artis Briedis (12. klase).

28. decembrī posmā uz Microsoft Latvija mītni, kur notika konkursa uzvarētāju godināšana. Bijām lepnī, ka varam stāties blakus valsts spēcīgāko ģimnāziju un vidusskolu skolēniem. Uzvarētāji saņēma vērtīgas dāvanas un goda rakstus, apskatīja Microsoft darba telpas un izklaidējās ar XBOX simulatorspēli.

Pēc kāda laika konkursa uzdevumi tiks ievietoti mājas lapā www.bebres.edu.lv un katrs no jums varēs mēģināt tos „atkost”! Un trenēties nākamā gada konkursam.

GIFAFFI KONKURSA BALVA – DINIJAI DINAI AVIŽENAI



Dinija Dina Avižena

Piedalīšanās GIFFAFFI filmu konkursā ir Suntažu skolas tradīcija. Katru gadu novembrī un decembrī skolēni zīmē un „iekustina” datoranimācijas filmiņas. Savukārt Rīgas Skolēnu pils skolotāja Taņa Gvozdeva pulcē māksliniekus multiplikatorus, kas caurskata simtiem un simtiem filmiņu un starp tām ierauga talantus – jaunos animatorus. Pēdējos gados konkursa līmenis bija ļoti augsts, tajā piedalās mākslas skolu un interešu pulciņu dalībnieki, tāpēc jo lielāks ir prieks, ka ir pamanīts Suntažu vidusskolas 4. klases skolniece Dinija Dina Avižena talants! Viens no žūrijas locekļiem – mākslinieks Māris Subačs - piešķīris savu speciālbaltu Dinijai par viņas filmiņu Zivs lec! Lai šī atzīnība dod jaunu iedvesmu mazajai māksliniecei un citiem bērniem censties parādīt savu talantu, spējas un neatlaidību! Lai jums netrūkst izturības un pacietības, tad veiksmē būs jūsu sabiedrotā!

Ieva Glūdiņa,
Suntažu vidusskolas informātikas skolotāja

AIJAS ZANDBERGAS DZĪVESSTĀSTS

Šis ir manas vecmamma dzīvesstāsts. Viņa bija ievērojama Suntažu iedzīvotāja, manuprāt, ar to, ka spēja uzaudzināt tik daudzus bērnus, reizē arī strādāt un aprūpēt visus.

Piedzimu 1934. gadā, tad manam tētim bija 35 gadi, mammai - 33. Tēvs ar māti dzīvoja Rīgā, tur viņi arī apprecējās. Viņi abi tolaik strādāja Rīgas dzelzceļa pārvaldē par grāmatvežiem un tur arī strādāja līdz kara sākumam. Tajā laikā, kad es piedzimu, viņi arī būvēja māju Siguldā. 1936. gadā tā māja bija gatava un tad mēs pārcēlāmies uz turieni, un tā es turpināju savas dzīves gaitas Siguldā, Lauku ielā 5.

Man bija tikai viens brālis,

4 gadus jaunāks. Viņu sauca Andris, viņš arī beidza Siguldas ģimnāziju. Vēlāk viņa dzīve izveidojās ne visai labi. Viņš pazaudēja kāju tad, kad man bija 6 gadi. Viņš saspridzinājās ar rokas granātu, šķembu dēļ viņam to kāju nācās amputēt, un tā arī palika.

Mūsu māja bija divstāvēģa, man tā likās toreiz ļoti liela, ļoti skaista. Un tāda jau, acīmredzot, tā arī bija. Augšstāvā bija trīs istabas un ļoti skaista veranda, pirmajā stāvā arī bija trīs istabas un arī ļoti skaista veranda. Virtuve bija liela. Apkārt tajā laikā bija gar ceļa malu gruntsgabali, kur sastādīti koki, gruntsgabalu stūros bija skaisti dārzi un birtaliņa. Kad es paaugos, tad tie bērzi jau bija lieli un tie veidoja ļoti skaistu ainavu.

Mums vēl bija neliela saimniecība, tas bija laiks, kad pilsētas nomalēs bija savas saimniecības. Mēs turējām savu gotiņu, bija savi ruksīši. Pirms kara pie mums dzīvoja arī mamma mamma. Grošina - tā mēs viņu saucām, jo viņa bija ļoti dūšīga. Viņa arī mani tajā laikā uzraudzīja, bet viņa bija ļoti veca, un tā īsti viņu neatceros. Mamma turpināja strādāt Rīgā, bet, kad vecmamma nomira, tad īsu brīdi bija viena veca tante, bet tas bija īsu brīdi, jo sākās karš un darba mammai vairs Rīgā nebija.

Kara laikā un arī pēc tā mamma vairs algotu darbu nestrādāja. Viņa turēja gotiņu, rūpējās par māju un mums abiem. Tēvs gan strādāja. Tēvs arī palīdzēja traukus mazgāt, malku sagādāt un citos mājas darbos. Bet viņš nebija īsts lauku cilvēks, viņš nemācēja zemi apart, jo viņš bija grāmatvedis visu mūžu.

Mums bija liela virtuve, bet tur mēs parasti neēdām. Ēdām istabā, tur bija liels galds un galdam četras puses, un lielas rīcības brīvība katram. Parasti tur mēs darbadienās ēdām vakariņas, bet sestdienās arī pusdienas. Sestdienās mamma cepa ļoti garšīgu karašu, neskaitot citas reizes, kad cepa pīrāgus. Karaša - tā mums bija ļoti iecienīta lieta. Tas bija pēckara laiks, un tad tādu gardumu praktiski nebija.



Tie bija tādi ikdienišķi.

Mani vecāki bija samērā klusi, varētu teikt - noslēgušies, jo tad bija laiks, kad notika visas izvešanas, notika karš. Tas viss radīja tādu lielu stresu, bailes par to, kas būs, kas notiks ar bērniem. Pēc fotogrāfijām es redzēju, ka mamma agrāk bija smaidīgāka. Mamma manas problēmas uzņēma samērā mierīgi. Viņa bija klusa, mierīga, bet arī ģimenes komandieris, lokomotīve.

Palaidnību man nebija daudz. Ja tādas bija, tad tās netika novērtētas bieži ar žagaru, jo es laikam neko tādu nedarīju. Pietika, ja mamma vai tētis pateica kādu vārdu, un tas atstāja uz mani spēcīgu iespaidu pat vēlāk. Bija

tādi aizliegumi, kurus es nepārkāpu. Vienreiz, ganot mūsu gotiņu, man kopā ar kaimiņu puiku ienāca prātā jāt ar govi. Es to mēģināju izdarīt, bet nekas prātīgs nesanāca, jo tā govs laikam mani neuztvēra nopietni. To redzēja mans brālis, un es dabūju brāzienu, jo gotiņa bija mūsu iztikas avots.

Ar brāli mums bija labas attiecības. Apkārt kaimiņos bija daudz zēnu, tad mēs kopā kāpelējām pa kokiem, kariņus spēlējām. Mani aizrāva lasīšana.

Mums mājās bija klavieres, tēvs spēlēja vijoli, un, kad es sāku iet skolā, gadu gāju pie skolotāja mācīties klavieres spēlēt, tad karš visu pārtrauca. Bet tik daudz es mācēju spēlēt, ka kopā ar tēvu dažreiz tādā lielā istabā, kur stāvēja klavieres, muzicējām. Tur bija ļoti vēsi, bet vienalga varējām ilgi nospēlēt, spēlējām visu to, ko mācējām. Kopā spēlējām riču raču, dambreti, bet šahu spēlējām tikai mēs ar brāli.

Mani vecāki bija īsti latvieši. Pirms kara mamma bija aizsardze, bet viņai par to laiku nebija īpaši labas atmiņas. Viņa redzēja to dalīšanu starp tiem labākajiem un sliktākajiem, zemajiem un augstajiem. Īpaši daudz neko nestāstīja, jo tas bija bīstams laiks un bērnam to visu nevarēja stāstīt, bērns jau paliek bērns.

Tēvs nepiedalījās nevienā karā. Viņš bija Krievijas Ziemas pilī revolūcijas laikā. Bet tikpat ātri, cik uz turieni viņš aizkļuva, tikpat ātri arī atgriezās.

Skolā sāku iet no 8 gadu vecuma un tūlīt sāku mācīties 2. klasē. Man mājās daudz lasīja priekšā pasakas. Daudzas pasakas zināju no galvas un, vēl lasīt nemācēdama, smīdināju citus cilvēkus it kā lasīdama tās. Arī rēķināt nemācēju. Kad mani pārbaudīja skolā, tad pirkstus liku iesāņus un ar acīm skaitīju līdzī.

Skola bija tālu - cauri visai Siguldai bija jāiet. No mājām tie bija kādi 3 km turp atpakaļ. Kara laikā skola nodega. Vēlāk mums skola bija vienā privātmājas telpā, kur visus kopā mācīja viena skolotāja - visu, ko pienākas. Man skolā patika visi priekšmeti. Mums bija labs matemātikas skolotājs - Oto Sināts. Viņš tiešām

AIJAS ZANDBERGAS DŽĪVESSTĀSTS

perfekti iemācīja aritmētiku, algebru, ģeometriju. Ļoti labi atmiņā palicis krievu valodas skolotājs Stīls, viņš bija arī skolas direktors. Un tā kā krievu valoda nākotnē bija ļoti nepieciešama, tad viņš mums to perfekti iemācīja. Un viņam par to liels paldies. Latviešu valodas skolotāja Eģe. Klasesbiedri bija draudzīgi. Ja salīdzinātu tagadējo septīto klasi ar mūsu klasi, tad tādi naivuļi vien bijām. Tad ir jāpasmaida par šo salīdzinājumu.

Karš ietekmēja manu klavierspēles apgūšanu. Ja tas nebūtu bijis, tagad būtu, ja ne pianiste, tad būtu apguvusi klavierspēli pilnībā.

Pēc pamatskolas mācījos vidusskolā, bet pēc vidusskolas tālāk - Rīgas Medicīnas institūtā. Manu izvēli varbūt ietekmēja brālis. Ja medicīna tajā laikā būtu vairāk attīstīta, tad viņš to kāju varbūt nebūtu pazaudējis. Bet tā nebija ārstu vaina. Vecāki arī mani atbalstīja un stimulēja. Iestāties arī nebija grūti, jo vidusskolu beidzu ar sudraba medaļu. Vidusskolu beidzu 1952.gadā un tajā pašā gadā iestājos Rīgas Medicīnas institūtā. Tas bija interesants laiks, jo rudenī vismaz mēnesi mēs pavadījām kolhoza darbos un pirmajā kursā tas visus satuvināja. Grupā mēs bijām 12 - seši zēni, sešas meitenes. Puse bija no laukiem nākuši. Rīdiniēki bija drošāki, mums grupas vecākā bija Gerda Grīva, vēlākā Gerda Riekstiņa, televīzijas diktore. Ļoti enerģiska. Jāmācās bija daudz. Pāreja no vidusskolas režīma bija ļoti krasa. Mediķiem pirmajā kursā bija jāamācās anatomija - visas cilvēka ķermeņa daļas, muskuļi, kauliņi bija jāzina no galvas. Mums bija viens tāds profesors - ļoti stingrs, bieži vien pārbaudīja studentus. Viņš vienmēr kabatā nēsāja kādu cilvēka skeleta kauliņu un, piegājis pie studenta, caur audumu lika pataustīt to kauliņu un pateikt, kā to sauc. Protams, ka bija grūti uzminēt, jo to mazo kauliņu ir ļoti daudz. Tā viņš mūs pārbaudīja un biedēja.

Rīgā dzīvoju kopmītnēs un katru sestdienu braucu uz mājām. Dzīvojām Pārdaugavā pie Kurzemes manufaktūras. Tā tur nodzīvoju 6 gadus. Tos visus gadus mēs tur bijām 4 meitenes vienā istabīnā. 3 farmaceites, es - topošā terapeite. Mums bija atsevišķi sporta zāle, kur notika dažādas sacensības, un mēs gājām skatīties, līdzī just volejbolistiem, basketbolistiem.

Man bija draudzenes - Ingrīda un Aina. Mūsu grupā bija arī zēni, un viņi mums iemācīja spēlēt zolīti. Vēlāk mums zolīšu spēlēšanā zēnus vairāk nevajadzēja. Mēs trijātā aizrautīgi spēlējām. Vistrakākais bija tas, ka mēs spēlējām tajās visneinteresantākajās lekcijās, sēdējām kaut kur augšā un zem galda spēlējām zolīti. Vienas neinteresantas lekcijas laikā mēs aizgājām uz kino. Toreiz rādīja "Salna pavasarī". Tā kā mēs bijām atnākušas par ātru un foajē bija tukšs, tad mēs sākām spēlēt. Bijām tā aizrāvušās spēlējot, ka nepamanījām, kā foajē sanāca daudz cilvēku.

Īpašu trakulību nebija, kopā mācījāmies. Toreiz Ķengaragā nebija vēl saceltas mājas, bija dārziņi, un tad mēs tur sauļojāmies un mācījāmies.

1952.gadā es iestājos institūtā. Maksāja sti-

pendiju - 24 rubļus mēnesī, tas bija daudz.

Es noteikti gribēju strādāt lauku slimnīcā un nekur citur, nekādā pilsētā. Un tad mani nosūtīja uz Vestienu, tas ir pie Gaiziņkalna, Madonas rajonā. Tur bija slimnīca ar operāciju zāli, dzemdību zāli, palātas. Tā es tur sāku strādāt 1958. gadā 28. augustā. Tā ir ļoti skaista vieta - kalni, ezeri, tiešām burvīgi. Man ierādīja istabu blakus mājā, tā kā es varēju mierīgi visu izstaigāt - no mājas uz slimnīcu un otrādi. Lielākais pārbaudījums bija, kad vienīgais ārsts un viņa sieva, kas bija feldšere un vecmāte vienā personā, izmantojot to, ka ierodas jauns dakters, aizbrauca uz Rīgu uz pāris dienām. Man likās - uz veselu mūžību, jo tas, ka tu esi mācīts, vēl neko nenožīmē, bet tad, kad tu sāc strādāt, tad tu patiešām sāc mācīties. Tas man bija tāds pārdzīvojums. Pirmajā dienā, kad man vajadzēja iet uz slimnīcu, tad es no savas istabiņas, kas atradās turpat pie slimnīcas, gāju trīs reizes līdz slimnīcas durvīm, kamēr es sadūšojos: "Nē, man ir jāiet!!" Tā es gāju apgaitā. Neviena neredzēja, kā man sirds dauzījās.

Pacienti pieņēma mani labi. Tie bija lauki, un lauku cilvēki ir ļoti atsaucīgi. Tā kā es tur biju viena pati, tad slimnīca bija mana ģimene. Vakarā man gribējās iet apgaitās, noskaidrot, kā pacienti jūtās. Tur bija daudz vecu cilvēku, jaunie ātri izrakstījās un aizgāja no slimnīcas.

Slimnīcā bija 50 gultas, visas, protams, nebija pilnas. Māsiņas arī bija, bet nebija otra daktera. Bija viens gadījums ar dzemdētāju, tas viss notika naktī. Stacionārās elektības arī tur nebija, elektības ieguve no viena ģeneratora, un tas darbojās tikai līdz divpadsmitiem naktī. Telefona sakari arī tikai ar Ērgļu slimnīcu. Tas viss nebeidzās laimīgi - bērniņš piedzima nedzīvs. Tā nebija neviena vaina. Man bija liels pārdzīvojums. Tur bija arī rentgena kabinets. Izgāju rentgenologa kursus. Aparāts tur bija aizvēsturisks, bet tomēr ar to varēja darboties. Biju arī galvenā ārsta vietniece, bet šāds postenis man nepatika.

Slimnīcā mums bija sieviešu korītis un bija savs deju pulciņš, bija arī aktieri, kas skečus uzveda. Kultūras jeb tautas namā notika dažnedažādi svētku pasākumi, koncerti. Kino rādīja 2x nedēļā. Brauca arī teātra izrādes rādīt. Aizbraukt gan nekur nevarējām, jo līdz Ērgļiem



AIJAS ZANDBERGAS DZĪVESSTĀSTS

25km, nekāds transports caur Vestienu nebrauca. Autobuss bija Madona - Ērgļi, bet līdz pieturai bija jāiet 14 km.

Ar savu nākamo vīru satikāmies slimnīcā, viņa māte tur bija ievietota. Slimnīcā vienu vakaru, ejot apgaitā, redzu - sēž jauns puisis. Es biju jauna, viņš bija jauns. Tā bija mīlestība no pirmā skata. Mēs abi arī dziedājām jauktajā korī, un tad bija arī citi saviesīgi vakari, tā mēs iepazīnāmies vairāk, tas notika 1958. gadā rudenī. Viņam bija 23 gadi, un 1959. gadā mēs apprecējāmies.

Mamma bija pret manām laulībām, jo meitai augstākā izglītība, bet vīrs – kalējs. Man tas nešķita nekas sevišķs. Viņa laikam saistīja ar mani augstākas cerības – karjeru pa medicīnas līniju. Tēvs viņu savā ziņā atbalstīja – kā māte teica, tā arī bija.

Gunāram bija tikai mamma, jo tēvu viņš zaudēja, kad viņam bija kādi trīs gadiņi. Viņam bija māsa. Viņa arī redzēja, ka mans izglītības līmenis ir augsts, un domāja, vai tur kaut kas iznāks, vai mēs sapasēsīm kopā.

Vestienā piedzima pieci – Indulis, Inguna, Uldis, Gunārs un Juris.

10 gadus dzīvojot Vestienā, bija sakrājies daudz mantu, no kurām pārvācoties daudz kas bija jāmet laukā. Es biju kā koks, kas izrauts ar saknēm. No Sīguldas es šķīros samērā viegli, bet no Vestienas man bija grūti aiziet. Tur bija tik pierasts - savi cilvēki, ar kuriem kopā daudz kas piedzīvots, kopā darbojāmies. Es nevarēju šeit, Suntažos, pierast. Braucu uz Vestienu kā uz mājām, ciemos pie vīramātes un vīramāsas. Kad pabraucu Ērgļiem garām, es jutos jau kā mājās, bet, kad braucu atpakaļ... Es grūti "ieaugu" Suntažos, ne tāpēc, ka te būtu slikti. Tomēr manas sirds viena daļa vēl joprojām bija palikusi Vestienā.

Kā es pieņēmu slimniekus, pacientus, tā viņi pieņēma arī mani. Veidojās normālas, labas attiecības. Tā bijāšana pret to, ka man būs ar cilvēkiem jārunā un vai es varēšu pareizi reaģēt, ir saglabājusies vēl šodien, kaut gan tagad vairs nestrādāju. Uz ambulanci katrs nāk ar savām bēdām, bet, kad es viņus tuvāk iepazīnu, tad es īsti sapratu, ko nozīmē būt ģimenes ārstam. Ģimenes ārsta nosaukumu nevar



iegūt tikai izejot kursus, bet ir jāpalīdz tai ģimenei arī garīgi.

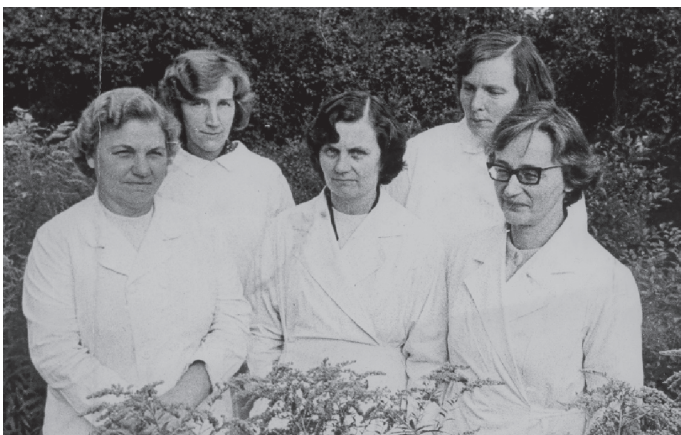
Ambulancē bija zobārste, viņa bija ļoti jauka, palīdzēja – feldšere Mārīte.

Ar gadiem pacienti kļuva par saviem cilvēkiem, nāca ar savām ikdienišķajām problēmām. Tagad viņi jautā, kā ar bērniem un mazbērniem? Bieži vien nāca ne tāpēc, ka kaut kas sāpētu. Vienreiz cilvēks saka: "Meitiņ, es pagājušajā gadā varēju gottiņai zāli sapļaut un savest to sieniņū, bet šogad man nevedās un es nevaru." Tai mammītei tajā laikā jau bija uz septiņdesmit gadiem, un tad viņa saka, ka pagājušajā gadā vēl varēja, bet šogad jau vairs ne...

Darbs sākās astoņos ambulancē, bet tā nobeigšana gan ievilkās. Oficiāli darbs jau beidzās vienos. Bet, kad sākās mājas vizīšu laiks, gripas laiks, tad tā bija melna tumsa, kad atgriezās mājās. Tajā laikā nebija tā, ka sniegs ir līdz potītēm. Vietām bija jābrien līdz ceļiem ar koferīti pa priekšu, jo iztīrīt ceļus ne visur varēja un ar mašīnu arī nevarēja aizvest līdz pašām mājām. Vizītes bija katru dienu. Stādījām sarakstus, kur šoferītim braukt, jo Suntaži ir tādi izstiepti. Vasarā man vēl bija tā saucamais āzītis (motocikls MINSKA). Ar to bija ātri un ērti. Bija arī kuriozi. Braucu uz vienām mājām, kur bija ferma. Gans nebija noņēmis no ceļa dzeloņdrātis. Es tajās drātīs, protams, iebraucu un apgāzos. Es biju ļoti dūsmīga, savācu tās drātis un aizvedu uz tām mājām, lai paskatās, ka nevar būt tik aizmārsīgs.

Otrs bija tāds. Ceļš visu laiku gāja taisni, un pēkšņi tas pagriezās par 90° pa labi, un tālāk tur bija novadgrāvis. Kamēr es domāju, vai griezties līkumā vai braukt taisni pāri tīrumā, tikmēr puspagriezienā "Plakš!!!" biju iekšā grāvī. Bija dubļi, netīrs. Tajās mājās, uz kurām es devos vizītē, notīrīja mani.

Mašīnu labošana – tā bija dzīves nepieciešamība. Tā kā mums bija daudz bērnu, tad mēs ilgojāmies, lai mums zem kājām būtu kādi četri riteni un lai mēs varam visi kopā kaut kur aizbraukt. Tas sapnis pildījās ļoti lēnām, tad vienīgais, ko mēs varējām noorganizēt, bija zapītis. Es noliku tiesības un braucu ar to mašīnu. Gadījās tā, ka pirms jaunā gada,



Suntažu ambulances kolektīvs /1970 tie gadi/.
No kreisās: Mirdza Vilde, Vija Riekstiņa, Mārīte Linde,
Ruta Dombrovskā, Aija Zandberga.

AIJAS ZANDBERGAS DŽĪVESSTĀSTS



visas atskaites nodevusi, braucu no Ogres mājās. Bija atkala. Juglas galā ceļa kaisītājmašīna nāca pretī, manējā mašīna pēkšņi saslīdēja un gāja ar sānu tai pretī, aizķēra aiz kaisītājmašīnas riteņa. Šo to norāva, sabuktēja. Ar to sākās tēta "business". Viņš salaboja to mašīnu, kaut gan nebija nekādas pieredzes. Tā bija pirmā pieredze. Otrā bija no Lauberes puses – veca koka mašīna. Es īsti nezinu, kā tā līdz mums nonāca, bet tas bija milzīgs darbs. Bet, kad to mašīnu salaboja, tad tētītim bija gandrīz vai asaras acīs, jo kaut ko tādu salabot bija brīnums. Mašīnu labošana bija atspaidis ģimenei. Vairāk nodarbojās ar lauksaimniecības tehniku, jo tajā laikā tas bija aktuālāk.

Kad man uznāca drūmie brīži, tad es mēģināju atcerēties Vestienu. Bija viena tāda iemīļota dziesmiņa par stabos kāpējiem, kuru tur bieži dziedājām. Un, kad ir grūti, tad es to padziedāju vai pasvilpoju.

Cilvēku attieksme pret tik daudzu bērnu ģimeni bija dažāda.

Kuriozs – es biju uzšuvusi mazus, rūtainus kreklīņus visiem. Mēs bijām kopā aizbraukuši uz Siguldu. Bērni ar Gunāru palika vienā ceļa pusē, bet es pārgāju otrā ceļa pusē veikalā kaut ko nopirkt. Kad iznācu laukā, ceļa malā ar svešu sievieti gaidījām, kad pabrauks garām mašīnas. Es stāvu un redzu, ka sieviete skatās uz mani bērniem. Tad viņa saka: "Seši." Es saku: "Nē, septiņi." Un tad viņa: "Ā, jūs arī saskaitījāt..."

Suntažos piedzima Jānis, Valdis (tēva vārds), Kārlis (vīratēva vārds), Dina (vārdu deva vecākie bērni), Edgars (1979. gadā, vārdu devu par piemiņu ar vēzi nomirušam puisēnam).

Pirms piedzima Jānis, es domāju, ka man nebūs dēls, kuru sauks Jānis, jo tas jau ir tik pierasts vārds un katrā ģimenē ir pa kādam Jānim. Bet nu ir arī mūsu ģimenē. Tajā laikā nebija modē likt sarežģītus vārdus. Svinējām

dzimšanas dienas, it sevišķi, kad nāca tie 18.

1999. gada aprīlī bija pēdējā lielākā ģimenes sanāksšana, mana un Gunāra 40 gadu kāzu jubileja. Sākās atmoda, tad bībeles atsūtīja no Zviedrijas. Es lasīju un nekā jau īpaša nevarēja saprast. 1989. gadā es biju Krievijā, jo Valdis dienējot bija dabūjis traumu un viņam vajadzēja gulēt slimnīcā. Es tur dzīvoju veselu mēnesi. Tur mazā viesnīcīnā satikos ar vienu meiteni, kura bija atbraukusi no Tālajiem Austrumiem. Viņai bija 18 gadi un gribēja iestāties skolā. Mēs abas lasījām Bībelīti. Un abas daudz ko nesapratām. Viņa teica, ka būtu labi atrast tos cilvēkus, kas viņai to Bībeli iedevuši, jo viņi to arī skaidroja.

Un tā tas arī palika. Sakari arī palika. Vienu dienu viņa man zvana (1990. gadā) un prasa, vai es vēl kaut ko gribu zināt. Es gribēju. Man piezvanīja no Ogres un prasīja, vai es kaut ko gribu zināt par "Dieva valstību". Un tā es ar viņiem satikos.

Agrāk tepat gāju baznīcā un diezgan bieži es daudz ko nesapratu. Mācītājs, ja viņam kaut ko prasīja, bija skeptiski noskaņots un neko konkrētu neatbildēja. Un tad es sāku mācīties, saprast Bībeli ar Jehovas lieciniekiem

Tie bija Jehovas liecinieki (Jahve – dieva vārds). Mācītājam es par to prasīju, bet viņš neko neatbildēja. Pats galvenais, ko es uzzināju, ka tas, kas pašreiz notiek pasaulē – kari, dabas katastrofas, lielais ļaunums, ko cilvēki nodara citam, nav Dieva sūfīts. Dievs grib, viņa mērķis ir, lai cilvēki dzīvotu mūžīgi, laimīgi. Tas bija pats brīnišķīgākais, ko es uzzināju. Jo, saskaroties ar slimniekiem un nāvi, ar to, ka viņiem ir jāaiziet, sapratne, ka tas nav Dieva nodoms, mani tik ļoti iepriecināja, atvieglāja. Nāve man ir tik ļoti nepieņemama, šī patiesība par Dieva nodomu attiecībā pret zemi un cilvēkiem, kas ir Bībelē, tagad tiek darīta zināma cilvēkiem visā pasaulē. Un tas ir ļoti svarīgi.

**Dzīvesstāstu sagatavoja Suntažu vsk. 11.klases skolniece
Maija Zandberga /2002.g./
Foto no ģimenes arhīva**



AIJAS ZANDBERGAS PIEMIŅAI

Aizvadītā gada nogalē, 31. decembrī, Suntažu ilggadējā daktere Aija Zandberga aizgāja mūžības ceļos.

☞ Dakteres Zandbergas pirmā darba vieta ir Vestienas lauku slimnīca un ambulance.

Vestienas cienījama vecuma ļaudis atminas, kā tur ieradās jauna, skaista, patīkama daktere Aija. Ļoti uzņēmīga, akurāta, pretimnākoša. Brauca un gāja mājas vizītēs, ārstējot gan lielus, gan mazus.

Vestiena ir arī tā vieta, kur Aija satiek savu mūža mīlestību Gunāru. Tiek nodibināta ģimene, kura ir bērniem svētīta.

Lai arī darbs, bērni, Aija atrod laiku dziesmai. Viņas vadītais sieviešu ansamblis, kurā dzied galvenokārt slimnīcas personāla darbinieces, kuplina dažādus sarīkojumus, dzied savu kolēģu kāzās. Pie klavierēm ir pati Aija.

Vestienas cilvēku atmiņās daktere Zandberga palikusi ar gaišu un bezgala labesfīgu starojumu.

Ingrīda Gisiča

☞ Atmiņu takas būtu daudz kur vijušās, bet ir pagājis tik daudz gadu...

Ir bula laiks. Visapkārt smaržo nopļautais siens. Borteniķis ceļā no Vestienas uz Suntažiem ripo no stāva kalna. Lejā, pa kreisi, šķiet, pavīd Ogrītes ūdeņi, un pēkšņi aiz līkuma uzrodas milzīgs siens. Ak, šausmas! Zieča, uzmanies! Šķiet, pamirst sirds. Gar logu nošvīkst siens, vežums sveras. Jēziņ!

Vai visu augstais vai sargeņģelis, vai vienkārši šoferīša māka valdīt un vadīt paglāba ripojošo mantu kalnu un Zandbergu ģimenes galvu – Gunāru – uz tā. Aija ar pieciem bērniem bija aizbraukusi pa priekšu.

Tā mēs 1967. gada vasarā atvedām Zandbergu ģimenes mantu vezumu uz Suntažu simtgadīgo sarkano ķieģeļu ēku – doktorātu.

Tik sirsnīgi un aizraujoši smieties prata tikai Aija: „Gunār, vecīt, tu dzīvi!”

Par rozi būt plavas puķu vidū Laima nebija lēmusi Aijai būt. Viņas mūžs tāds pats kā simtiem citu, kas zūd rūpestos un steigā.

Ārste Aija Zandberga sāka strādāt Suntažu ambulancē.

Pieņemšanas ilgas – līdz pēdējam cilvēkam. Bez iepriekšējas pierakstīšanās. Pēc tam izsaukumi, mājas apmeklējumi – lielākoties kājām, uz riteņa. Kolhoza mašīnas ne vienmēr bija pieejamas. It sevišķi nakts, tumsā, lietū, sniegā.

Bet daktere, nepazīstot atteikumus, gāja nenogurstoši. Kad salijusi, kad apsarmojusi, bet vienmēr dzidri smejojot, pārkāpjot visdažādākos lauku māju sliekšņus, kilometriem tālu no ambulances.

Mājās gaidīja rūpes, bērni, kuru skaits arvien pieauga, gov, dārs un viss pārējais ikdienišķais. Bet nakts, kad bija mierīgi, arī bērnu istabā kluss, tapa smeldzoši, sirdi aizkustinoši dzejoļi. Jā, Aija rakstīja... To zināja tikai daži. Viņas mūžs nebija saules sala.

No mums ir aizgājis Cilvēks – visu cienīta ārste, īsts, labs, zinošs kolēģis, atsaucīgs biedrs, mīloša, rūpīga, gādīga divpadsmit bērnu MĀTE.

Ar Dievu, Aijucīt! Lai vieglas tev Dzimtenes smiltis un dzidras kā tavi smieklī debesis Aizsaules ceļos.

Ilona Krastiņa

☞ Ar dakteri Zandbergu kopā strādājām no 1967. gada līdz viņas aiziešanai pensijā.

Vienmēr atceros viņas profesionālos padomus. Bieži nācās dakteri aizvietot atvaļinājumu laikā, bet arī tad viņa vienmēr bija „darbā”.

Daktere bija dzīvespriecīga, dzīves gudra sieviete, kaut ne vienmēr viss bija tā, kā varbūt būtu gribējies.

Vienmēr viņu labesfīgi apskaudu par prasmi ne tikai visu paveikt darbā, bet arī aprūpēt kuplo saimi un būt aktīvai sabiedrībā – tuva viņai bija pašdarbība: koris, mūzika, deju pavadījumi.

Es domāju, ka viņa bija Daktere ar lielo burtu. Un tā es arī viņu uzrunāju.

Nu dzīves ceļš ir beidzies. Lai gaiši Dakterei Aizsaules ceļi!

Māriņe Linde

☞ Daktere Aija Zandberga manās atmiņās palikusi kā gaišs cilvēks ar labu humora izjūtu, saprotoša, neviltoti līdzjūtīga, tāda, kurai svešas intrigas. Pretimnākoša.

Nekad neaizmirsīšu viņas garšīgās pankūkas, gaisīgās bezē kūkas ar lauku zālīšu tēju garajos ziemas vakaros, kad aizkavējos darbā.

Un vēl – daktere Aija nekad neatteica padomu. Pie tam šis padoms bija līdzjūtības, labu domu motivēts, kas man bija ļoti būtiski, sākot darba gaitas Suntažos.

Lai viņai vieglas smiltis!

Dr. Sandra Saldniece

☞ Šķiet, ka Suntažos ir un vienmēr ir bijuši jauki dakteri, bet daktere Aija Zandberga bija izcila. Pastāstīšu tikai vienu stāstu.

Dzīvoja mazs puisītis, kuram kājiņā iemetās jaunā slimība. Viņš tika daudz ārstēts, daudz nācās gulēt slimnīcās, bet nekas nepalīdzēja – kājiņu nācās noņemt. Puisītim ļoti gribējās iet 1. klasītē. Māte nesa puisīti uz rokām uz skolu. Puisītis lēkāja uz kruķiem gan pa ceļu, kad mātes rokas piekusa, gan pa mūsu skolas stāvajām kāpnēm un šaurajiem koridoriem.

Slimība progresēja, uz skolu iet vairs nevarēja. Sāpes remdēt vienmēr steidzās daktere Aija Zandberga.

Vecajā ambulancē no darba telpām uz dzīvokli ar pagarinātu vadu tika nēsāts telefons, lai daktere jebkurā brīdī būtu sazvanāma un varētu palīdzēt. Pēdējā posmā ik pēc divām stundām dakteri veda viņas vīrs, kaut arī ārā bija mīnuss 26 un 27 grādi un jābrauc gandrīz 4 km, jo „bērnā nedrīkst sāpēt, viņš nav vainīgs.”

Daktere Aija Zandberga bija arī uz puisīša bērēm. „Nedrīkstu neiet,” viņa teica, „man tur ir jābūt,” kaut arī pati gaidīja mazuli. Pēc pāris mēnešiem savu jaunpiedzimušo viņa nosauca puisīša vārdā.

Paldies cilvēkam, daktere Aijai Zandbergai.

Aina Linde

☞ Aija Zandberga paliek atmiņā ar savu drošo, degsmes pilno dzīves gājumu, ar lielu varēšanu būt sievietei, mātei, ārstei.

Šis ceļš ne vienmēr bijis līdzens un ziediem kopts, bet Aijas dzīves uztvere un apdāvinātība spēja radīt sev apkārt prasīgu un reizē gaišu un laimes pilnu piepildījumu.

Aijas pozitīvā dzīves uztvere un ieinteresētā atsauce un izpratne izpaudās arī sadarbībā ar skolu un pagasta ļaudīm.

No ārstes Aijas Zandbergas atvados ar cieņas pilnu apliecinājumu.

Anatolijs Caune

☞ 1974 gads. Suntažu kultūras nams. Aija spēlēja „joniku” vokāli instrumentālajā ansablī. Aijas bērni deju „Ķipariņos”. 80. – tajos gados Aija pie klavierēm senioru deju kopai – ļoti precīza, akurāta, dažbrīd dziļi „iegrimusi” avīzē (izmanto racionāli katru brīvo mirkli, kamēr šifrējām deju rakstus). Un vēl viņas burvīgie, skanīgie smieklī...

AIJAS ZANDBERGAS PIEMIŅAI

Sadzīviski – uzzināju, cik vērtīga ir tā interesantā, dzeltenā puķe, kura auga pie ambulances. Saucas topinambūrs – kartupeļveidīgie dārzeni man tika uzdāvēti iestādīšanai.

Pēdējos gados, uz ceļa garāmejojot sasveicinoties, Aijas sejā allaž uzplauka gaišs, silts smaids. **Biruta Rode**

W Laba kolēģe! Kā ambulances vadītāja – prasīga. Ja kas nebija izdarīts, kā vajag, atstāja uz galda zīmīti ar norādījumiem!

Kā mediķe nebaidījās ne no viena darba. Ja vajadzēja, gāja – diena vai nakts. Šuva brūces, pat dzemdības pieņēma. Savus kolēģus allaž aizstāvēja, ja pacients šā vai tā...

Kolektīva kopā būšanā jautra, ar izdomu. Viņai palīdzēja arī dzīvesbiedrs Gunārs.

Kādā pavēlā Jaungada svinēšanas vakarā pie eglītes pēkšņi uzgaidāmajā telpā ierodas slimnieks – vaid, gībst, viss asiņains. Visas nobijušās. Daktere iet skatīties – bet tur Gunārs taisa ampeli – prasmīgi nogrimējis, iztaisījis par slimnieku, ka ne pazīt. Pēc tam ilgi smējušies.

Zobārste Vija Riekstiņa

W Aiju Zandbergu pazīstu kopš 1974. gada. Aija savā amatā bija profesionāla speciāliste, kas godam pildīja savu zvērestu. Zinoša, atsaucīga, vienkārša un izpalīdzīga. Nekad viņa neliedza savu padomu. Mājas vizītēs viņas smaids un labestība ārstēja pacientus.

Aiju savās atmiņās atcerēsimies kā gaišu, sirsnīgu cilvēku.

Klusa pateicība tev, Aija, par Tavu mūža darbu.

Monika un Pēters Promi

W No mums šķirusies neordināra, drosmīga daktere, kura nav skaitījusi pacientiem vēlītās stundas un pieņēmusi neparastus lēmumus, kurus padomju laikā varēja uzskatīt par kurioziem.

1989.gadā, vilusies padomju medicīnā, konkrētāk, dzemdniecībā, nolēmu savu ceturto bērnu laist pasaulē mājās. Tā kā gluži bez palīdzības negribēju to darīt, jautāju dakterei Zandbergai Aijai, vai viņa būtu ar mieru pieņemt dzemdības mājās. Viņa bija pārsteigta, bet ar prieku piekrita izaicinājumam. Dzemdību laikā gan dabūjām izsaukt ātrās palīdzības brigādi, bet uz slimnīcu tomēr neaizbraucu. Viss beidzās laimīgi- piedzima mana meita Baiba. Gan man, gan dakterei tas bija piedzīvojums, jo toreiz mājas dzemdības nepraktizēja. Domāju, ka arī viņa riskēja, bet paldies viņai vēlreiz par atbalstu un sapratni!

Lai Dieva miers viņas dvēselei!

Visdziļākie līdzjūtības apliecinājumi Aijas kuplajai ģimenei.

Inīta Tolpežņikova

W Manas dzīves smagākajos un nopietnākajos brīžos gadus 20 blakus bija daktere Zandberga.

Tēva smagās slimības laikā viņa bieži tika traucēta

ļoti vēlās un arī agrās stundās. Vienmēr atsaucīga, nomierināt spējīga. Bija laiks, kad Aija pie pacientiem brauca ar motociklu. Arī pie manis aprīja sākumā, kad laika apstākļi ne tie labākie, ir braukusi divreiz dienā ilgāk par nedēļu.

Daktere mācēja atrast pareizos vārdus gan traģiskās, gan kuriozās situācijās.

70. gadu beigās nonācu slimnīcā. Mana ārstējošā ārste atvaļinājumā. Jauna dakterīte pēc dienām 10 saka – nezinot, kas man kaiš, bet zālītes, ko dod, lai dzerot. Ja nelīdzēs, tad neskādēs arī. Ar pūlēm aizkļuva līdz telefonam un, asarām un puņķiem šķīstot, zvanu Aijai, ka rakstos laukā no slimnīcas, jo mirt gribu mājās.

Tas, ko „mirēja” dzirdēja, nekas glaimojošs nebija, bet atmiņā vēl aizvien palicis un palīdzējis ne vienreiz vien.

Kad gaidīju meitu, ārste neko labu nesolīja: „Dzīvu bērnu nez vai dzemdēsiet, bet ķeizaru jums neviens netaisīs”. Aija tad jau bija pensijā, bet gadījās, ka tās dienas rītā satikāmies, un viņa bija tā, kas mudināja doties uz slimnīcu. Nākamajā dienā, satikusi kādu no maniem tuviniekiem un uzzinājusi, kas viņiem stāstīts slimnīcā, Aija pameta savus darbus un vairāk par piecām stundām pavadīja slimnīcā, kamēr es dzemdēju dzīvu bērnu. Par to viņai esmu pateicīga mūžam.

Maija Rudzīte

W Vairāk kā 40 gadu garumā mans dzīves ceļš vijies līdzās Aijas dzīves gājumam. Un, kad es domās aizkļīstu atpakaļ, tad redzu Aiju smaidošu, skrejošu, darbā aizņemtu. Aija atrada laiku audzināt kuplo bērnu pulciņu, atrada laiku ārstēt cilvēkus, vakaros aizskriet uz mēģinājumiem kultūras namā.

Gāja gadi, bet Aija nepārrāva saikni ar Suntažu cilvēkiem. Paliekot pie savas pārliecības, viņa ar labu vārdu bija līdzās bēdu nomāktiem cilvēkiem. Tie, kuri vēlējās Aijas padomu dzirdēt un uzklausīja viņu, bija tikai ieguvēji. Viņa mācēja klausīties cilvēku bēdu stāstos, mācēja tā pasmaidīt, ka pelēkā diena atmirdzēja saules krāsās un bēda bija vairs tikai pusbēda.

Ja jaunībā Aija ārstēja cilvēku slimības, tad vēlāk, iegūstot dzīves pieredzi, viņa ārstēja cilvēku dvēseles ar labu vārdu un savu smaidu.

Tāpēc, atvadoties no Aijas, vēlu – lai viņas dvēselītei viegls ceļš uz debesīm.

Ruta Lazdiņa

2008. gadā daktere Aija Zandberga saņēma goda zīmi „Suntažu lepnums”

W Daktere mūža garumā. Daktere ar lielo burtu. 24 stundas diennaktī. Svētkos. Brīvdienās. Jo slimības un nelaimes neizvēlas darba laiku. Cik kilometru nostaiģāts pie slimniekiem! Ar zirdziņu braukts, ar divriteni, vēlāk ar auto.

Neārstē jau tikai ar medikamentiem, bet arī ar labu vārdu, mierinošu glāstu un sirds siltumu. Dažreiz arī ar skarbu, stingru vārdu, bet ar pilnīgu pārliecību, ka tas ir īstajā vietā. Profesionāla. Ļoti cilvēcīga.

Dzidra Sprōģe

Mani mīļie suntažnieki!

Esmu dziļi pateicīga, ka pēc tik ilga laika jūs esat mani vēl pieminējuši ar labu vārdu. Es nedarīju neko īpašu vai par ko pienāktos uzslava. Tikai centos pildīt savu darbu tik labi, cik prātu ar rokām, ar prātu un sirdi.

Visa pateicība un cieņa pienākas tam, kas mums devis dzīvību, šo brīnišķo mājiņu zemei, zināšanas par sevi un spēju darīt labus darbus. Tādēļ par to lai runā Jāņa Atklāsmes grāmatas IV nodaļas 11. pants: „Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un varu, jo Tu esi radījis visas lietas. Ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.”

Patiesā, nesavtīgā mīlestībā jūsu daktere Aija Zandberga

Balta, mīļa māmuliņa / Mūža miegā aizmigusi.

Visdziļākā līdzjūtība Zandbergu dēliem, meitām, mazbērniem.

Freimaņu ģimene un Agnese Sondore

DARBU UZSĀK ĢIMENES UN JAUNIEŠU CENTRS

Jau vairāk kā pusgadu mūsu skolas pagrabos darbojas par dažiem iemītniekiem vairāk. Viss sākās ar projekta rakstīšanu, lai iegūtu finansējumu no publisko un privāto partnerattiecību biedrības "Zied Zeme", tam sekoja lieli remontdarbi. Pēc sūra darba sekoja arī patīkamas lietas. 14. janvārī oficiāli durvis vaļā vēra un sarkano lenti grieza Ģimenes un jauniešu centrs biedrības "Parkas" vadībā.

Biedrība "Parkas" aktīvi meklē līdzekļus, lai Suntažus padarītu par "mazo Ventspili" un, iespējams, pat vēl labākus. Biedrība "Parkas" bez ģimenes un jauniešu centra Suntažos ir īstenojusi arī citus projektus: klinšu kāpšanas sienas paplašināšanu Suntažu vidusskolā sadarbībā ar Suntažu pagastu padomi, programmējamā darbgalda apmācības un tiks iegādātas laivas, ar kurām būs iespēja, laivot pa Mazo Juglu un visur citur arī. Šis projekts pilnībā tiks realizēts pavasarī.

Biedrība "Parkas" valdes loceklis Māris Tilibs stāsta, ka "pašam Ģimenes un jauniešu centra atklāšana ļoti patīka. Prieks, ka ir izveidojies ļoti labs kontakts ar Suntažu aktīvajiem jauniešiem. Visaktīvāko no tiem – Kitiju Ščerbinsku ievēlēju par Ģimenes un jauniešu centra vadītāju, kura noteikti aktīvi plānos pasākumus šeit. Uz pavasara pusi plānoju fotografēšanas un gleznošanas nodarbības, ceru,



Kitija Ščerbinska, Astrīda Ārmane, Māris Tilibs, Estere Glūdiņa atklājot centru

ka Suntažu iedzīvotāji būs aktīvi un apmeklēs tās. Ideju ir ļoti daudz un dažādas, noteikti kopā ar Kitiju tās realizēsim".

"Biedrība "Parkas" vēlas padarīt Suntažus par labāku vietu, no kuras neaizbraukt un kurā atgriezties", tā Māris Tilibs.

Noteikti vēlām Biedrībai "Parkas" un Ģimenes un jauniešu centram veiksmi. Būsim aktīvi un apmeklēsim šīs lieliski piedāvātās iespējas!

Estere Glūdiņa

ATDŽIVINĀM TRADĪCIJAS!



Foto: Bāgais Damane

DJ apvienība "S-party" 22. janvārī rīkoja sen nebijušu pasākumu Karjeru kalnā. Bija ieradušies daudz dažādu gadu gājuma cilvēki, kuri baudīja kalna izpriecās omulīgā gaisotnē pie labas mūzikas, kā arī, vakaram nākot, sildījās pie kopīgi kurta ugunscura!

Sabīne Damane



Foto: Bāgais Damane

KORU MŪZIKAS KONCERTS "SIRDS NO JAUNA TICĒT SĀK"



28. janvārī Suntažos notika koru mūzikas koncerts "Sirds no jauna ticēt sāk". Koncertā dziedāja Bauskas novada Gaiļišu pagasta kultūras centra Kamarde jauktais koris "Kamarde" /diriģents Jānis Rotšteins, koncertmeistare Evija Bonāte/, Rīgas pilsētas Arodbiedrību kluba Vecrīga jauktais koris "Rīdzene" /diriģenti Vitolds Rījnīeks un Einārs Redbergs/, Stopiņu novada jauktais koris "Domino" /diriģenti Ina Ekerte un Eduards Fiskovičs/ un koris "Suntaži" /diriģenti Andis Klučnieks un Sandra Trasūne/. Attēlā - noslēguma kopkoris.

VOKĀLO ANSAMBLŪ SADZIEDĀŠANĀS.

21. janvārī Suntažu kultūras namā notika vokālo ansambļu sadziedāšanās vakars. Šādi vakari kultūras namā tradicionāli notiek katru gadu. Ciemos pie kultūras nama sievietes vokālā ansambļa "Svīre" (vadītāja I. Andževa) bija sabraukuši ansambļi no dažādiem novadiem Latvijā. Tālākie ciemiņi bija Ventspils sievietes vokālais ansamblis "Rudens roze" (vadītāja Margita Kronberga) un Tārgales

pagasta sievietes ansamblis "Ziedu laiks" (vadītāja Margita Kronberga). Pirmo reizi Suntažos bija Jelgavas zemessardzes 52. kājnieku bataljona ansamblis "Junda" (vadītājs Lauris Rudzītis), Birzgales tautas nama jauktais vokālais ansamblis "Tikai tā" (vadītāja Maira Līduma), Tomes tautas nama sievietes vokālais ansamblis (vadītāja Ingriņa Strapcāne) un Taurupes jauktais vokālais ansam-

blis (vadītāja Ligita Millere). Vairāku gadu garumā "Svīre" sadziedas ar Allažu tautas nama sievietes vokālo ansambli "Liepavots" (vadītāja Nīna Kiršteina) un Ogresgala tautas nama jaukto vokālo ansambli (vadītāja vadītāja Inese Dudele), kā arī Mores pagasta sievietes vokālo ansambli (Maija Ādamsone).

Dzidra Sprōģe



Suntažu kultūras nama vokālais ansamblis "Svīre"



Jelgavas zemessardzes 52. kājnieku bataljona ansamblis "Junda"



Birzgales tautas nama jauktais vokālais ansamblis "Tikai tā"

PASĀKUMI SUNTAŽU KULTŪRAS NAMĀ FEBRUĀRĪ, MARTĀ

4.02 plkst. 18:00 Senioru deju kolektīva "SUNCELE" un draugu kolektīvu no dažādiem novadiem koncerts "**BALTAJĀ PUTENĪ**" un ballīte. Ieeja uz koncertu Ls 1.-

25.02. JDK "SPĀRE" un draugu kolektīvu sadancis "**LECAM PA VECAM, LECAM PA JAUNAM...**" un ballīte. Ieeja uz koncertu Ls 1.-

3.03. PAVASARA BALLE - groziņu vakars ar grupu "LAUKU MUZIKNTI". Galdiņu iepriekšpieteikšana līdz 27.02, cena Ls 5.-, tel.29217856 Dzidra.

Amatierteātris "SAUJA" viesosies ar izrādēm Tomē un Ķegumā.

IZSTĀDE „KRĀSAINĀS PASAKAS” KULTŪRAS NAMĀ

Caur „balto domu aizkariem” (kurus darinājušas lietišķās mākslas pulciņa meitenes skolotājas Ineses Biržas vadībā) nokļūstam „Krāsainajās pasakās” - Suntažu internātpamatskolas skolēnu un darbinieku piedāvātajā darbu izstādē.

Ir lietas, kas pārņem, un to vienkārši gribas izmēģināt katrai. Šoreiz tās ir volānšalles - pēdējais modes kliedziens mūsu skoliņā, nu vismaz daļā dzimuma vidū! Pēc rokdarbu nometnes apmeklējuma pie skaistā Vaidavas ezera šo „slimību” ienesa skolotāja Ineta Donska. Ar to saslima ikkatra, kas gribēja relaksēties no ikdienas darba. Un tā tapa kolekcija, kas tagad skatāma izstādē. Bet tie, kas nedara to paši, lūdz uzādīt šīs šalles čaklajām rokdarbniecēm Inetai Donskai, Dacei Bitei un Lolitai Villerei kā dāvanīgas saviem mīļajiem. Tāpēc paldies ikvienam, kuram tās tika „atņemtas” uz izstādes laiku.

Paldies Kristīnei Purviņai un Valītai Šprenkai par adījumiem gan lieliem, gan maziem. Izstādē skatāmas arī Ineses Biržas veidotās ziedu piespraudes vēl nepierastā izpildījumā. Skolotāja šajā nodarbē veiksmīgi iesaistījusi arī pulciņa meitenes. Nezināt, ko dāvināt meitenēm uz Valenīndienu?! Varbūt ierosmi dos 8.klases zēnu veidotās rotaslietu kasfītes?! (Zēniem šo ideju palīdzēja realizēt skolotāja Kristīne Purviņa).

Bet kādus brīnumus var ieraudzīt vienkāršos dabas materiālos, to 1.- 4.klasei māca skolotāja Santa Mihelšone. Pūķa gada simbols ir ar raksturiņu!

Paldies arī maniem čaklajiem gleznotājiem, jo otru izstādes daļu veido skolēnu darbi, kas tapuši pirmajā pusgadā stundu darbā un brīvajā laikā. Nevarēju atpalikt no bērniem, arī pašai nācās ķerties pie otām.

Visu, protams, neizstāstīt,



tāpēc izstādi vēl ir iespējams apskatīt līdz mēneša beigām. Paldies visiem darbu autoriem un maniem darbīgajiem palīgiem izstādes iekārtošanā - Inetai Donskai un Betijai Būmeistarei.

*Visuātlās mākslas skolotāja
Gunta Būmeistare*



*Ne jau vienmēr ar gadiem viss aiziet,
Ne jau vienmēr ar gadiem viss zūd.
Katru dienu nes mirklīti laimes,
Un ik mirklīti kļūst bagātāks mūžs.*

(V. Lūdēns)



**SVEICAM
VISUS JANVĀRA JUBILĀRUS,
bet jo īpaši**

70 gados
**Rītu Damani
Veltu Jēkabsoni**
75 gados
**Viju Rukmani
Anatoliju Šponu**
80 gados
**Ļubu Andžāni
Dzidru Upīti**
85 gados
Jāni Krastiņu

SLUDINĀJUMS

16. februārī no pl. 10⁰⁰ - 14⁰⁰
Suntažu kultūras namā

Latvijā ražotu
**JAUNU DĪVĀNU, GULTU UN
MATRAČU TIRDZNICĪBA**



Augstas kvalitātes mazgājami
līdzekļi un kafija no Vācijas.
Aplūkot produkciju un veikt
pasūtījumus var interneta adresē
www.latvijasdīvani.lv

Iespiests SIA "Tipogrāfija Ogrē", 5001, Ogrē, Brīvības ielā 31.

Suntažu pagasta laikraksts. Tirāža 500 eks. Reģistrācijas apliecība Nr. 1364.

Atbildīgā par izdevumu - Benita Trasūne. Tālrunis 65037998, 26113751, e - pasts: benita.trasune@apollo.lv

Avizē ievietoto fotogrāfiju autors un maketētājs - Andris Linde.